

„Ja, ja ... Oprigtig talt, jeg havde vist heller ikke ulejlighet Dem med noget Besøg idag, dersom ikke ... ja, jeg kan ikke lade være med at sige det ... da jeg idag kom ud paa Kirkegaarden og saa de dejlige, ganske friske Blomster paa min Broders Grav, kunde jeg jo nok forstaa, hvem det var, der paa en saa smuk Maade havde mindedes hans Dødsdag, og jeg følte en uimodstaaelig Trang til at se Dem og bringe Dem min Tak, fordi De med en saa trofast og — tør jeg sige? — sønlig Kærlighed bevarer Mindet om min ulykkelige Broder.“

Per stirrede ned paa sin Støvlenæse og blev meget rød. Fra den bageste Del af hans Bevidsthed sneg der sig en Tanke til Fru Engelhardt. Selv anede han end ikke, hvor Neergaard laa begravet.

„Men nu maa jeg da rigtig se paa Dem,“ vedblev Baronessen — hun følte sig mere og mere tiltalt af denne tavse og forlegne unge Mand, der endog undsaa sig ved at vedkende sig sine Kærlighedsgerninger. „Hvor De ser sund og frisk ud! Ja, De hører sikkert ikke til disse Nutidens unge Mennesker, der ødelægger deres Ungdom i Letsindighed. Hvor gammel er De, Hr. Sidenius?“

„Treogtyve.“

„Aa, saa ung! ... Gud give, det maa gaa Dem rigtig godt! Jeg veed jo, De har haft en trang Ungdom. Min Broder skrev det til os. Deres Moder blev Dem tidlig berøvet. Og Deres Fader ... ja, Deres Fader har De jo aldrig kendt.“

Lænestolens Fløjlsæde begyndte at blive gloende under Per. Han skyndte sig at skifte Emne.

„Det er kun paa Gennemrejse, at Baronessen befinder sig her?“ spurgte han.

„Ja — ak ja. Jeg kom hertil iaftes og rejser, om Gud vil det, igen herfra imorgen. Jeg er paa Vej ned til min Søster, Hofjægermesterinde Prangen. Hun har jo — som De nok veed — for sit Helbreds Skyld levet det sidste Aar i Syden. De kan tænke Dem, jeg har nu ikke set hende i over to Aar, og vi tre Søskende har nu altid saa daarligt kunnet undvære hverandre. Det var i mange Aar min eneste Sorg, at jeg maatte leve borte fra mit elskede Fædreland. Med Alexander var det jo ligedan. Ogsaa han hang ved Hjemmet med hele sit rige og varme Hjertes Kærlighed. Hr. Sidenius har rimeligvis hørt, at Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales i sin Tid